

19. marec 2021 - Sveti Jožef

(2 Sam 7,4-5.12-14.16) TUKAJ

Starozavezno berilo na praznik svetega Jožefa, Natánova obljuba, ki je v 7. poglavju Druge Samuelove knjige je eden glavnih odlomkov, če ne celo najvažnejši od tega obširnega osrednjega dela tako imenovane devteronomistične zgodovine: presenetljiv vzpon Davida, ki ga vodi Jahvé, katerega uvajata zgodbi o Samuelu in Savlu, višek doseže dokončnem zavzetju Jeruzalema, zaključuje ga pa prenos skrinje zaveze na Sion. Praznični odlomek je samo zaključek širše zgodbe. David je končno zavzel še zadnji košček obljubljenе dežele, grič Sion v Jeruzalemu, na katerem so do zadnjega vztrajali poganski Jebusejci. Ko je končno prenesel sedež svojega kraljestva iz Hebróna v Jeruzalem, si je dal tukaj zgraditi "cedrovo hišo", kar pomeni zaradi dragocenosti cedrovega lesa za tiste čase razkošno bivališče.

Pri tem zgodovinskem ozadju pa je treba upoštevati še osrednje mesto, ki ga v njem zavzema Natánova obljuba. Ni se še začela borba za nasledstvo, ki so jo nekateri hoteli usmeriti v korist Savlove hiše, ki pa je vrgla nepričakovano senco na kraljevo družino. Ko se v tem pojavi pred kraljem Natán s svojim Božjim sporočilom, s tem odloči vso bodočnost Izraela. V bistvu postavi dva stebra, ki bosta v prihodnje temelj Izraelovega obstoja: kraljevanje Davidove rodovine in jeruzalemski tempelj. S tem je pa določeno tudi tisto osnovno pričevanje, ki daje smisel obstoju Izraela: prenašati v bodočnost misel na prihodnjega Odrešenika: jasno je, da bo iz Davidovega rodu.

Seveda sveti Jožef ni nikjer omenjen v kaki od starozaveznih knjig, saj je živel čisto na koncu stare zaveze (nova zaveza se je začela šele s Kristusovim vstajenjem). Pač pa dva evangelista navajata Jezusov rodovnik (Mt 1,1-17 in Lk 3,23-38), v katerih Davidov potomec Jožef, ki je po judovskem nasledstvenem pravu veljal za Jezusovega očeta, uresničuje starozavezno napoved, da bo prihodnji Odrešenik iz Davidovega rodu. Z naslovom "Davidov sin" in "Mesija" se odrešilno pričakovanje, vezano na od Boga poslanega kralja in zaželenega nosilca odrešenja, veljavno nanaša na Jezusa iz Nazareta, ki tako z eno samo besedo označi, da njegovo življenje pomeni izpolnitev Božje obljube. Na nepričakovan način se uresniči, kar je zapisano v starozaveznem berilu praznika: »Jaz mu bom oče in on mi bo sin,« – besede, ki se neposredno nanašajo na Davidovega sina Salomona, graditelja jeruzalemskega templja, dobijo pomen Kristusa, graditelja "Božje hiše", Cerkve, ki »je vrata podzemlja ne bodo premagala« (Mt 16,18).